

25.10.1963

Четири дена вече как нищо не пиша. Свет-
лите ми надежди - и науки, и курортки, в които
се крие кълмът на красотата - отлетяха, как-
то прелетните птици отлитат през есента за
топлите страни. Ставах пляска на най-страш-
ните чувства, които човек изпитва в сън. Но
камо един вик емоция и кошмарът изтезва. Съ-
будатте се и дори се радват: «сън е билот». А
тукса крещите, викайте, протягат ръце да ви
спаси някой, но колкото по-силно викайте за помощ,
толкова по-страшно става. О съдба! О богове! Слаб
съм за кашата, която ми поднасяте. Тя е пълна
с отрова. Подозрението и съмнението са змии, които
уплитат моята лисва.

В тази октомврийска есен на моя възраст
ме принуждават да се прустя с вярата в хубаво-
то. Иначе да се отскубна от вас чувства, които изведнъж